

[Brorsen.]

er det den samme Procent, der skal anvendes. Maa jeg illustrere ved et Par Eksempler, hvad jeg tænker paa. Lad os tænke os en Mand, der betaler 2 Kr. i Statsskat, en, der betaler 10 Kr., en, der betaler 100 Kr., og en, der betaler 1000 Kr. Naar der nu bliver Tale om en 40 pCt. Skatteforøgelse, saa vilde det være rigtigt, om Manden med de 2 Kr.s Statsskat kom til at betale 2,80 Kr., han med de 10 Kr. kom til at betale 14 Kr., han med de 100 Kr. 140 Kr., og Manden med de 1000 Kr.s Skat kom til at betale 1400 Kr. En saadan stærkt stigende Skala er vi naturligvis saa absolut Tilhængere af. Jeg mener, som sagt, det vilde være heldigt for os alle og for hele det parlamentariske Liv, om man virkelig kunde finde en Skala, der kunde holde, baade naar Behovet var noget større, og naar det var noget lavere, i Stedet for at vi som nu skal til at fundere over, hvor mange vi skal lade gaa fri. Regeringen har altid en Tilbøjelighed til at henvise til, at det store Flertal saa nogenlunde gaar fri for de forøgede direkte Skatter.

Efter de Udtalelser, der herom er faldet fra forskellig Side — jeg havde Lejlighed til at fremsætte den første — har jeg nogen Tro til, at Skattekommissionen vil genoptage sit Arbejde. Jeg har skrevet 4 Ting op, som jeg synes Skattekommissionen skulde tage fat paa. Hvad enten der er Krig eller Fred, forekommer det mig, at man her udmærket godt kunde sætte et Arbejde ind og forsøge paa at tilvejebringe et System, der er meget bedre end det, vi har i Øjeblikket. For det første et System med skarpere Adskillelse mellem Stats- og kommunale Opgaver; for det andet Forholdet mellem direkte og indirekte Beskatning; for det tredje Forholdet mellem Ejendomsbeskatning og anden direkte Beskatning og endelig for det fjerde en Statsskatteskala, der kan benyttes baade ved Udskrivning af lavere og højere Skatter.

Den højtærede Finansminister vilde godtgøre, at det var en sund økonomisk Politik, Regeringen havde ført. Ja, det Spørgsmaal kan naturligvis diskuteres frem og tilbage i det uendelige, men der vil altid vise sig stærk Uenighed om Tallene — hvad jeg tidligere har anført. Derfor har jeg for mit Vedkommende valgt den Fremgangsmaade — den anvendte jeg sidste Aar — over for den højtærede Finansminister at benytte hans egne Tal, der jo temmelig sikkert er for lave, men i Debatten i alt

Fald kan vi udmærket klare os med dem. Den højtærede Finansminister kom sidste Aar til det Resultat, at der var en Forøgelse i de offentlige Udgifter paa 350 Mill. Kr. i den 9-aarige Periode, den nuværende Regering havde været ved Magten, det vil sige ca. 40 Mill. Kr.s Forhøjelse af de offentlige Udgifter om Aaret, og kapitaliserer vi det, bliver det hvert Aar en øget Byrde paa ca. 1000 Mill. Kr. for Befolkningen i denne 10-aarige Periode. Fra Venstres Side kan vi naturligvis ikke underskrive, at det er en fornuftig økonomisk Politik, her er ført. Det er et vældigt offentligt Merforbrug det ene Aar efter det andet, og der er ingen Tvivl om, at det vil stige, saa længe vi har den nuværende Regering siddende ved Magten — navnlig naturligvis i en Krigssituation. Hvad angaar denne Situation, indrømmer jeg, at naar der er abnorme Forhold til Stede, maa vi ogsaa tage Hensyn dertil.

Naar den højtærede Finansminister i denne Forbindelse — hvad han ogsaa var inde paa i Aar — taler om Nationalindtægtens Forøgelse, glemmer han, hvad jeg tidligere har gjort ham opmærksom paa, at i denne 10-aarige Periode er der jo sket en Forøgelse af Befolkningstallet paa ca. 10 pCt., altsaa paa 300 000—400 000 Personer. Det forekommer mig, at naar Finansministeren skal gøre Rede for dette Forhold her i Folketinget, bør han dog virkelig nævne en saa betydningsfuld Faktor som denne Forøgelse paa ca. 10 pCt. i den forløbne Periode. Til syvende og sidst kan vi i alt Fald se, hvad der er blevet Resultatet af den Politik, der er ført: en mægtig Arbejdsløshed og de største Vanskeligheder for Landbruget og for store Dele inden for Haandværk og Handel.

Maa jeg saa i Anledning af en Udtalelse af den højtærede Statsminister angaaende Sagen mellem den tidligere Justitsminister Steincke og Redaktør Waldemar Petersen, Slagelse, blot sige et Par Ord. Jeg skal ellers ikke komme nærmere ind paa denne Sag, der, som vi jo ved, vakte en betydelig Opsigt. Vi ved ogsaa, at begge Parter til sidst enedes om at hæve Sagen, efter at Underretten havde behandlet den, og hæve den med den Klausul, at ingen Kommentar skulde ledsage den Beslutning, der var taget. Jeg kan ikke se, at dette Løfte er holdt, tværtimod, naar Højesteretssagfører Teist, den tidligere Justitsministers Sagfører, udarbejder et Forsvarsskrift, som man sender til Partiformændene, men som vi ved adskillige andre end